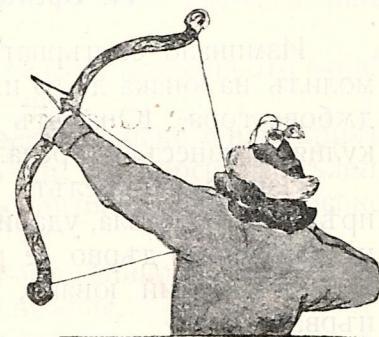

се лѣе, души се губятъ... Но и птицитѣ не падатъ по-долу: като стрѣли налитатъ, съ клюни меса и кости разкжссватъ, кърви проливатъ, души губятъ...

Въ този бой билъ раненъ птичиятъ царь — орелътъ. Пожелалъ той да се издигне въ сини небеса, но сили го напуснали; едва успѣлъ да отлети на страна отъ бойното поле. Кацналъ между клонитѣ на едно високо дѣрво.

V. Слѣдъ боя.

Свѣршилъ се боя. Звѣроветѣ се изпокрили въ своите пещери. Птицитѣ отлетѣли къмъ гнѣздата си. Само орелътъ седи на дѣрвото: раненъ е, боленъ е, мѣчно му е... а помощь отъ никѫдѣ не очаква...

ще се вѣрна съ празни ржци у дома, си мислѣлъ той“. Но изведенъжъ съ-глежда орела и се прицѣлилъ въ него. Орелътъ тогава проговорилъ:

— Не ме убивай, добрий юнако! По-добрѣ, вземи ме у дома си и ме храни три години, три мѣсеси и три дни. Ще